

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 316/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prekoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátskou kanceláriou AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm, s. r. o., Kmeťova 26, Košice, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Klaudia Azariová, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice II sp. zn. 41 C 745/2015 z 8. februára 2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 41 C 745/2015 z 8. februára 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na okresnom súde bolo pod sp. zn. 41 C 745/2015 vedené konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva (ďalej len „napadnuté konanie“), a to na základe žaloby podanej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), proti sťažovateľovi ako žalovanému.

Okresný súd uznesením č. k. 41 C 745/2015-197 z 2. novembra 2016 konanie zastavil a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 17. decembra 2016.

Okresný súd uznesením č. k. 41 C 745/2015-216 zo 7. júna 2017, ktoré vydal vyšší súdny úradník, rozhodol tak, že „žalovaný (správne má byť žalobca, pozn.) je povinný nahradiť žalobcovi (správne má byť žalovanému, pozn.) trovy konania spočívajúce... v náhrade trov právneho zastúpenia vo výške 2 369,43 € a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu žalovaného“.

Proti uzneseniu okresného súdu zo 7. júna 2017 podal žalobca 8. augusta 2017 sťažnosť. Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že „mení uznesenie Okresného súdu Košice II, č. k. 41 C/745/2015-216, zo dňa 7. 6. 2017 tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania spočívajúce v náhrade trov právneho zastúpenia vo výške 538,32 eur na účet právneho zástupcu žalovaného, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia“.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že napadnutým uznesením došlo ku „kráteniu trov právneho zastúpenia žalovaného“, na ktorých náhradu má ako strana úspešná v spore nárok,

a to celkovo v sume 1 831,11 €, pričom podľa jeho názoru napadnuté uznesenie vykazuje viacero znakov nezákonnosti, nepreskúmateľnosti a nesprávnosti.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: „*Vady uvedeného rozhodnutia súdu spočívajú v:*

1) svojvoľnom, protizákonnom a nepreskúmateľnom stanovení hodnoty veci vo výške 1 870 EUR, z ktorého súd následne určil základnú sadzu tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby

2) svojvoľnom, nezákonnom a nespravodlivom nepriznaní uplatnených a poskytnutých úkonov právnej služby v predmetnom konaní

Predmetné rozhodnutie je nepreskúmateľné, neobsahuje zákonom určenú nevyhnutnosť a to odôvodnenie rozhodnutia, čím vybočuje z pravidiel upravujúcich civilné sporové konanie.“

Sťažovateľ ďalej cituje judikatúru ústavného súdu i „*ustálenú európsku judikatúru*“.

V časti týkajúcej sa stanovenia hodnoty veci, ktorá bola základom pre výpočet náhrady trov konania, sťažovateľ napáda arbitrárnosť napadnutého uznesenia a uvádza:

„V napádanom uznesení OS Košice II konajúci súd priznal základnú sadzbu tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby vo výške 81,33 EUR, s poukázaním na § 10 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., pričom vychádzal z hodnoty veci vo výške 1 870 EUR, pričom stanovenie hodnoty veci vo výške 1 870 EUR nijak neodôvodnil, poukázal len na to, že z tejto sumy vychádzal aj pri vyrubení súdneho poplatku za žalobu

Okresný súd Košice II sa nesprávne stotožnil a stanovil hodnotu veci (podielu) vo výške 1 870 EUR. Poukazujeme na skutočnosti, že predmetom sporu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva bola nehnuteľnosť, ktorá je evidovaná ako orná pôda.

Uvedený pozemok však nie je možné ohodnocovať ako ornú pôdu, keďže sa nikdy na tieto účely nepoužíval. Pozemok sa nachádza v oblasti, ktorá je zastavaná bytovými domami. Pozemok sa nachádza v tesnej blízkosti priemyselného parku, z druhej strany je obklopený domovou zástavbou. Pozemok sa tak skutočne nikdy nevyužíval ako orná pôda...

Cena pozemku a z toho vyplývajúca cena podielu vo spoluvlastníctve žalovaného tak má nepochybne vyššiu hodnotu. V prípade ohodnocovania pozemkov je nevyhnuté prizerať nielen na druh pozemku, ale komplexne aj na reálne využívanie pozemku, jeho lokalizáciu, využiteľnosť a celkovú atraktívnosť, teda na cenu určenú podľa ponuky a dopytu.“

Sťažovateľ ďalej namieta aj nesprávnosť skutkových aj právnych záverov, na základe ktorých okresný súd nepriznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu za všetky úkony, ktoré boli vykonané. K uvedenému sťažovateľ uvádza:

„Súd konkrétne nepriznal právnenmu zástupcovi žalovaného:

1) Odmenu za úkon – porada s klientom zo dňa 19. 5. 2016, a to s odôvodnením, že išlo o prvú poradu vo veci, za ktorú už priznal odmenu v rámci úkonu prevzatie a príprava právneho zastúpenia, súčasťou ktorej je aj prvá porada s klientom.

2) Odmeny za úkony – porady s klientom zo dňa 17. 6. 2016 a 17. 10. 2016 – s odôvodnením, že nenasledovalo za týmito úkonmi žiadne vyjadrenie žalovaného, v ktorom by uvádzal nové skutočnosti

3) Odmena za úkon – vyjadrenie vo veci samej k vyjadreniu žalovaného – nepriznané bez akéhokoľvek odôvodnenia!

K dôvodu krátenia v bode 1: Uvedený názor súdu je zjavne nesprávny, najmä z dôvodu, že právny zástupca žalovaného prevzal zastupovanie žalovaného dňa 2. 7. 2015, teda takmer rok predtým, než sa uvedená porada uskutočnila. Taktiež sa už medzitým uskutočnilo aj súdne pojednávanie, a to dňa 6. 5. 2016. Uvedená porada tak v žiadnom prípade nebola prvou poradou, ktorá sa poskytuje klientovi pri prevzatí právneho zastúpenia. Aj zo samotného znenia písomného záznamu porady so žalovaným (klientom) a jeho právneho zástupcu vyplýva, že právny zástupca preberal so žalovaným nové skutočnosti, ktoré boli prezentované žalobcom na pojednávaní – nové možnosti spôsobov vyporiadania podielového spoluvlastníctva prezentované žalobcom.

Dôkaz: Porada s klientom zo dňa 19. 5. 2016

K dôvodom krátenia v bode 2:

S uvedeným tvrdením však taktiež nemôžeme v žiadnom prípade súhlasiť.

Krátenie porady zo dňa 17. 6. 2016 – predmetom porady bolo oboznámenie klienta so znaleckými posudkami predloženými žalobcom, teda oboznámenie klienta s novými skutočnosťami, dôležitými pre ďalšie konanie vo veci. Poskytnutie porady tak bolo nevyhnutné.

Dôkaz: Porada s klientom zo dňa 17. 6. 2016

Krátenie porady zo dňa 17. 10. 2016 – predmetom porady s klientom bolo oboznámenie s novými skutočnosťami – novým geometrickým plánom predloženým žalobcom, s návrhom žalobcu na zmenu žaloby a tiež s vyjadrením žalobcu. Bolo tak nevyhnutné uskutočniť poradu s klientom a oboznámiť ho s existenciou nových skutočností, ktoré mali podstatný vplyv na konanie a rozhodovanie vo veci.

Dôkaz: Porada s klientom zo dňa 17. 10. 2016

K dôvodu krátenia v bode 3

Nepriзнание odmeny za úkon – vyjadrenie vo veci samej k vyjadreniu žalovaného zo dňa 8. 9. 2016 a 9. 9. 2016. V uvedenom vyjadrení právny zástupca žalovaného reagoval na nové skutočnosti, argumenty žalobcu a tak bránil právo svojho klienta. Právny zástupca v uvedenom vyjadrení taktiež požiadal súd o predbežné právne posúdenie veci, v záujme ochrany a zabezpečenia práv svojho klienta, teda žalovaného.“

Sťažovateľ taktiež v sťažnosti uviedol, že v uvedenej veci podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu podnet aj Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, a to 19. marca 2018: „Keďže však o uvedenom podnete nebolo stále rozhodnuté, v záujme zachovania ochrany práv svojho klienta a zachovania lehoty na využitie poslednej zákonnej možnosti nastolenia ochrany práv žalovaného, týmto túto poslednú zákonnú možnosť využívame a podávame ústavnú sťažnosť.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby vydal nález:

„1. Základné právo sťažovateľa [redacted] domáhať sa ochrany svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 41 C/745/2015 bolo porušené.

2. Ústavný súd zrušuje rozhodnutie Okresnému súdu Košice II, sp. zn.: 41 C/745/2015-229 a vec vracia súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania v celkovej sume 390,50 €, ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť na účet ich právneho zástupcu, č. ú.: [REDACTED] [REDACTED], vedený v [REDACTED] a to do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná...

Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný sud pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže tak rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojene kráľovstvo z 23. 9. 1997).

Z judikatúry ústavného súdu (IV. US 248/08) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto sudov, pri ktorom

sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný sud preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných sudov o trovách konania.

Vo všeobecnosti platí, že pochybenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahuje samo osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo, a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných sudov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmavať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ namieta v prvom rade nesprávnosť stanovenia hodnoty veci v sume 1 870 €.

Okresný súd v napadnutom uznesení k uvedenému uviedol, že „Úspešný žalovaný má právo na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, pričom trovy konania žalovaného spočívajú v náhrade trov právneho zastúpenia vo výške 538,32 eur, za úkony vykonané v súlade s vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhrade hotových výdavkov advokátov za poskytovanie právnych služieb, podľa ktorého základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby je 81,33 eur vychádzajúc z ust. § 10 cit. vyhlášky, t. j. z hodnoty veci vo výške 1 870 eur (z ktorej súd vychádzal aj pri vyrubení súdneho poplatku za žalobu vo výške 112 eur)...“.

Podľa § 7 ods. 9 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov v konaní o zrušení a o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva je základom poplatku cena podielu žiadaného navrhovateľom.

Podľa § 10 ods. 5 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov vo veciach zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva je tarifnou hodnotou cena požadovaného podielu.

Z uvedeného vyplýva, že princíp určenia výšky súdneho poplatku a stanovenie odmeny advokáta vychádza z toho istého princípu a používa ten istý pojem. Pokiaľ okresný súd vychádzal pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia zo sumy, na ktorú žiadal žalobca, aby ho súd zaviazal zaplatiť žalovanému ako vyrovnanie podielu zo zrušenia podielového spoluvlastníctva (zo sumy požadovaného podielu) ako z hodnoty veci, potom považuje ústavný súd právny záver okresného súdu ako za jeden z možných prístupov k interpretácii a aplikácii relevantnej právnej úpravy a v tomto ohľade ho potom považuje aj za ústavne udržateľný (m. m. IV. ÚS 420/2013); v okolnostiach posudzovanej veci napadnuté uznesenie okresného súdu preto nemožno hodnotiť ako zjavne neodôvodnené a arbitrárne, ako to tvrdí sťažovateľ.

K druhej námietke sťažovateľa týkajúcej sa svojvoľného, nezákonného a nespravodlivého nepriznania uplatnených a poskytnutých úkonov v predmetnom konaní je potrebné uviesť, že okresný súd v napadnutom uznesení uviedol: „*Súd zohľadňujúc námietky žalobcu v sťažnosti nepriznal žalovanému ním uplatnené úkony a to porada s klientom dňa 19. 5. 2016, nakoľko mal za to, že žalovanému už bola priznaná odmena za úkon právnej služby prevzatie a príprava právneho zastúpenia súčasťou ktorej je aj prvá porada s klientom.*

Taktiež súd nepriznal žalovanému odmenu za úkon právnej služby označený ako porada s klientom dňa 17. 6. 2016 a porada s klientom dňa 17. 10. 2016, nakoľko mal za to, že za týmito úkonmi nenasledovalo žiadne vyjadrenie žalovaného, v ktorom by uvádzal nové skutočnosti, predkladal listinné dôkazy, prípadne podal návrhy na dokazovanie vo veci samej.“

Napadnuté uznesenie okresného súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu uvádza, že v ňom nemožno zistiť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti skutkových a právnych záverov namietaných sťažovateľom.

Okresný súd v napadnutom uznesení odôvodnil záver, na základe ktorého nebola sťažovateľovi priznaná náhrada trov konania za všetky ním vyčíslené úkony právnej pomoci, a uviedol, že zohľadnil námietky žalobcu, čo sa týka počtu právnych úkonov ako účelne vynaložených nákladov. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v súdnom konaní dostal odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa jeho námietok, okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia dotknutých právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie veci, ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a sťažovateľom namietaným porušením základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že v prerokúvanej veci nemohol opomenúť ani ďalšiu podstatnú skutočnosť, a to že sťažnosť smeruje proti výroku napadnutého uznesenia, ktorým okresný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 538,32 €, pričom tento vyčíslil trovy právneho zastúpenia v sume 2 369,43 €, čím mu okresný súd nepriznal uplatnenú náhradu trov konania v sume 1 831,11 €. V danom prípade ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 358/08,

IV. ÚS 33/2010, IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 72/2013) vyhodnotil predmet súdneho konania (rozhodovanie o náhrade trov konania) tak, že ide o vec nižšej významnosti (o tzv. bagateľnú vec). Vychádzal z toho, že ak Civilný súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi v mimoriadnom opravnom konaní (podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v prípade bagateľných vecí je v zmysle § 422 ods. 1 Civilného sporového poriadku neprípustné), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne. Táto skutočnosť totiž už sama osebe zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2018